

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Digt og Virkelighed

Citation: Wied, Gustav: "Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968", i Wied, Gustav: *Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 256. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied12val-shoot-idm140179866848800/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968

Dyret blev til den Ende puttet i en Sæk, som Ludvigsen og jeg vandrede afsted med.

Jeg husker, at vi sad paa Bænkene i Frederiksberg Allé og stillede Bjørnen fra os paa Jorden ved vore Fødder. Til stor Rædsel for de Forbipasserende gav Sækken sig til at bene afsted tumlende og trimlende henover Fortovsfliserne. Damerne skreg og Herrerne sagde: Hvad Satan er det!

Endelig naaede vi ud i den Zoologiske Have, fandt Buret med Næsebjørnene i og fik Lov af Vogteren til at sætte vor kælné og tamme lille Ven ind til et gammelt, graahaaret og arrigt Huneksempel. Men øjeblikkelig styrtede Madammen sig over Gæsten, og havde ikke Vogteren med et rask Tag halet den Besøgende ud af Buret og smækket Laagen i var den sikkert blevet sønderrevet af Uhyret.

Vi stoppede derfor atter vor Kæledægge i Sækken og bar ham hjem til Margretevej.

— —

En anden Gang havde jeg i Søndermarken fundet et stort Stykke Trøske, som laa paa en af Stierne og lyste mig i Møde i Halvmørket.

Ludvigsen og jeg besluttede at forfærde de øvrige Kvistbeboere med vort Fund. Om Aftenen sent, da det var blevet ganske mørkt smurte vi Trøske overalt paa Gangen paa Vægge og Døre. Vi stod inde hos mig og lyttede, min Søster var ogsaa til Stede og min yngste Broder Svend. Hvergang nu En kom hjem og naaede fra Trappen ind paa den lange Gang imellem Kvistværelserne, hørte vi med Fryd hans eller hendes Forundringsskrig over at den ganske Væg lyste som i Maaneskær. Nogle af Beboerne løb rædselsslagne ned ad Trappen igen for at paakalde Hjælp, andre strøg resolut en Tændstik og saa var hele Gølespillet forsvundet.

— — —

Det var ikke altid just harmløse Ting, vi fandt paa. Oppe paa Gangen boede en halvgammel, skikkelig Frøken, som vi af en eller anden Grund havde fattet Nag til.

Og en sen Aften stillede vi os op udenfor hendes Dør, mumlede truende, skrabede med Fødderne og fingrerede ved Laasen: — Nu skal hun myrdes! sagde En — Hænges eller skydes eller kvæles? spurgte En anden — Kvæles! sagde en tredje — Vi lægger hende Dynen over Ansigtet og kvæler hende, det er der ingen, der kan høre; og saa plyndrer vi hende.

Og atter pillede vi ved Laasen, skrabede med Fødderne og rømmede os ilde.

Imidlertid laa den arme Pige i sin Seng og svedte Angstens Sved. Ja en Tid lang var hun endogsaa besvimmel, fortalte hun Pigerne i Huset den næste Morgen.

Og vi morede os unge og livsglade som vi var.

— —
Saadanne Løjer bedrev vi om Aftenen, naar vi var samlede. Den ganske Dag passede ellers enhver flittigt sit Arbejde: Ludvigsen solgte Kaffeekstrakt, min Søster gav Massage, min „lille“ Broder gik paa Handelsskole og jeg selv lærte Smaabørn paa Amager at stave og lægge sammen.

Eller jeg sad paa mit Kvist-Kammer og digtede „Sørgespil.“

XXXXV

„EN HJEMKOMST“ II

Da „Hjemkomsten“ var færdig, læste jeg den op for Forældre, Søkende, Venner og Bekendte. Alle syntes de, at Komedien var storartet og mente, at Det kgl. Teater med Kyshaand ville antage og spille det.

Det blev altsaa indsendt.

Men Censor, *Erik Bøgh*, fandt Stykket altfor oprivende til at turde anbefale det til Opførelse. Og da jeg gik til Chefen, den Gang *Kammerherre Fallesen*, svarede han, at ogsaa han fandt det for oprivende. Og idet han tog sig selv i de sparsomme Nakkehaar, løb han med rynket